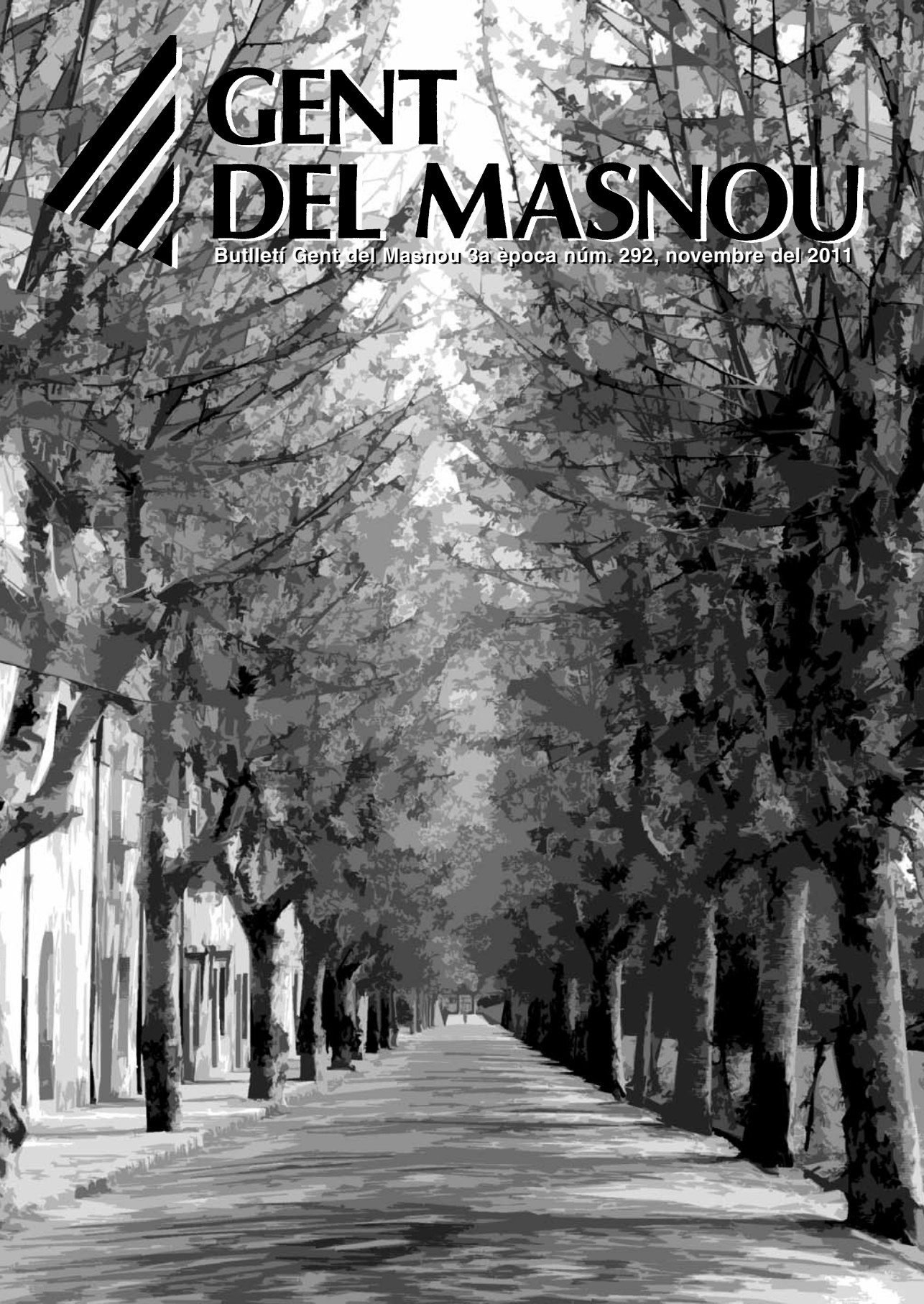

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 292, novembre del 2011

Pere Alabau

Obres i Reformes

Especialitat en cuines i
cambres de bany

Lluís Millet, 43 bx.

629 773 331 el Masnou

pere-alabau@hotmail.com www.perealabaureformes.com

TALLERS MASNOU

1923-2011

Exposició i venda:

Àngel Guimerà, 14.

Taller: Puerto Rico, 28

93 540 31 57 el Masnou

Tallers Masnou. 88 anys al seu servei

24è ANIVERSARI

Joaquim
molin
Artesans des de 1948

25% de descompte del 21 de novembre al 3 de desembre

Tenim un apartat amb un 50% de descompte. Aprofiti-ho abans del Nadal

St. Miquel, 24 · Tel. 93 555 69 92 el Masnou

PLE DE LLANA

Totes les novetats de temporada i a més a més et
guiarem per fer les teves peces. Tenim moltes idees.

Pl. de Catalunya, 4 (darrere l'antic correu). Tel. 647 751 702

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: "Amadeu i a Photoshop"

Fotografia de: *Teresita Torres* anys 50-60

Retoc fotogràfic: *Taller de Publicitat*

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Conferència projecció

**PEDALANT PER
GEORGIA (EL CAUCAS)**
Diumenge 11 de desembre a les 19

Crònica i imatges d'un viatge de gairebé 2.000 quilòmetres amb bicicleta a través de l'estat de Geòrgia, a càrrec de Xavi Tarafa.

"DIUMENGE AMB LLETRES"

**GRUP RAUXA DE GENT
DEL MASNOU**

VETLLADA ARTÍSTICA,
LITERÀRIA, MUSICAL.

DIUMENGE 27 DE NOVEMBRE
A LES 7 DE LA TARDA
ENTRADA GRATUÏTA

**JA ÉS A LA VENDA LA LOTERIA
DE NADAL DE GDM**

60169

ALS COMERÇOS DE LA VILA

Editorial

36 ANYS DESPRÉS

El proper 20 d'aquest mes de novembre, 36 anys després d'aquell sonat i històric 20-N, que va posar data a la defunció del dictador Franco de trista memòria, tots els inscrits en el cens electoral de l'estat espanyol som cridats a les urnes, per enèsima vegada, a dipositar el vot, personal i intransferible, destinat a la formació del que serà el nou govern, que haurà de timonejar l'estat els propers quatre anys.

Tal vegada estiguem una mica embafats de tanta consulta electoral, que sovint ens reclama la presència per fer confiança a un partit o altre, sigui per a les municipals, les autonòmiques o les estatals, com és el cas que ens ocupa, i tal vegada tinguem raó o moltes raons per estar-ne un pèl saturats davant la poca traça o ineficiència demostrada per uns i altres en la tasca de govern, empresonats pels interessos del partit que els empara. Diuen que gat escaldat fuig fins i tot de l'aigua freda i, és clar, les nombroses escaldades rebudes tant de dretes com d'esquerres han generat malfiança o "passotisme" al carrer, traduïbles a quedar-se fora de joc (abstenció) o bé en la creixent onada d'indignació que s'escampa pertot arreu reclamant honestedat i compromís als polítics i no polítics que menen els destins de la societat. Si bé la cara visible d'aquest desencís són els activistes que acampen i organitzen assemblees i generen opinió, al darrere hi ha moltíssima gent, que, a la quieta i amb regust d'impotència, comparteix la mateixa indignació des de casa i, de tot plegat, n'haurien de prendre bona nota tant els polítics com els agents econòmics d'alta volada si no es volen quedar sols.

Davant d'unes eleccions, però, creiem que, una vegada més, cal trencar una llança a favor de la participació democràtica que ens ofereix l'actual sistema, tot i els múltiples bonyis i forats que presenta i que el fa vulnerable a les misèries humanes dels qui s'hi involucren i comprometen. Tornarem a tirar mà d'aquella dita tan suada com real que diu que la democràcia és el menys dolent dels sistemes d'organització social i, mentre no es demostrï el contrari, entenem que cal seguir apostant per aquesta via i intentar sanejar-la per fer-la més creïble, cadascú des d'allà on pugui, sigui des de la mateixa política, l'economia, l'associacionisme, les Ampes, els gremis, les cooperatives, etc.

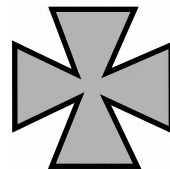
A hores d'ara la campanya electoral ja rutlla i estarem aguantant el xàfec de propostes i promeses d'uns i altres. Tot i que les eleccions dites generals acostumen a ser en clau espanyola, els catalans hem de ser capaços de filtrar els cants de sirena que ens volen entabanar i, des de les diferents alternatives que se'ns ofereixen, aprofitar l'ocasió per decantar el vot cap a aquelles opcions que més poden afavorir les aspiracions de futur del nostre país.

Estiguem atents, doncs, i fem servir la democràcia que tenim, malgrat tots els defectes que li són imputables, involucrem-nos-hi i siguem exigents amb els qui governin, bo i demanant-los, per damunt de tot, decència i esperit de servei.

El president

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
S'HA ACABAT L'AVIACIÓ? Per Joan Maresma Duran	6
QÜSTIÓ D'ORDRE Per J. Camps	7
PEDALANT PER GEORGIA Per Xavi Tarafa	8
A CONTRACOR Per Ramon Serra	9
HISTÒRIES DE LA VILA Per Joan Muray	10
LA PUNTA DE LA LLENGUA Per Esteve Pujol i Pons	13
EL GRAN TUC DE COLOMERS Per Pere Companyó	14
PARLEM DE LLIBRES Per Pere Martí i Bertran	15
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Per Carles Maristany	17
UN MIRACLE A MITGES Per Josep Condeminas	19
CRÒNICA DE LA CORAL XABEC Per Esteve Pujol i Pons	20
GENT DEL MASNOU INFORMA	21
ARRAN DE SÒL Per Pledebuit	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	22

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Novembre 2011

Tots Sants	1	dimarts	Dominguez
	2	dimecres	Fàbregas
	3	dijous	Viayna C
	4	divendres	Fàbregas
	5	dissabte	Aymar
	6	diumenge	Aymar
	7	dilluns	Riera
	8	dimarts	Fàbregas
	9	dimecres	Viayna C
	10	dijous	Dominguez
	11	divendres	Aymar
	12	dissabte	Ocata
	13	diumenge	Ocata
	14	dilluns	Dominguez
	15	dimarts	Aymar
	16	dimecres	Ocata
	17	dijous	Viayna C
	18	divendres	Fàbregas
	19	dissabte	Riera
	20	diumenge	Riera
	21	dilluns	Viayna C
	22	dimarts	Dominguez
	23	dimecres	Aymar
	24	dijous	Ocata
	25	divendres	Riera
	26	dissabte	Fàbregas
	27	diumenge	Fàbregas
	28	dilluns	Dominguez

29	dimarts	Aymar
30	dimecres	Ocata

Desembre 11

1	dijous	Riera
2	divendres	Fàbregas
3	dissabte	Viayna C
4	diumenge	Viayna C
5	dilluns	Ocata
6	dimarts	Ocata
7	dimecres	Aymar
8	dijous	Aymar
9	divendres	Viayna C
10	dissabte	Dominguez
11	diumenge	Dominguez
12	dilluns	Ocata
13	dimarts	Riera
14	dimecres	Fàbregas
15	dijous	Viayna C
16	divendres	Dominguez
17	dissabte	Aymar
18	diumenge	Aymar
19	dilluns	Riera

Constitució
espanyola

Immaculada
Concepció

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9.30 del matí a 9.30 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r e t a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

QUÈ FAREM?

Catalans, la marea blava que ens inundarà a partir del proper dia 20 de novembre crec que portarà greus conseqüències per a Catalunya: més centralisme, menys poder autonòmic, més retallades (sanitàries, educació, jubilació) imposades per la UE, sense cap mena de pacte fiscal, atac a la nostra llengua, estructures radials a partir del centre, menys versions, etc.

Hem estat els primers, com sempre, a retallar i, mentre ens manifestem contra el nostre propi Govern, en part per una mala gestió nostra, els altres, com bé va dir el Sr. Enric Juliana públicament, "estan tocant la guitarra". Potser hauríem de demanar-los que facin alguna cosa més també, no? Tot i així, si tinguéssim els 22.000 milions d'euros que ens pertoqueu, no necessitaríem fer res. Quan sortim a nedar el dia 21 de novembre i ens trobem amb la crua realitat, alguns (molts?) ens preguntarem: I ara què? Seguir acatant i obeint el que ens dicti l'Estat, acceptar l'espoli a què ens sotmeten, mantenir el cafè per a tothom majoritàriament a costa nostra... o treure el nostre malmès orgull i la nostra dignitat i dir prou!!?

Atenció, doncs, no ens deixem portar per falsos miratges i promeses dels qui seran nous "amos" de l'Estat.

Si no reaccionem amb fermesa d'una vegada per totes i demanem el que ens treuen, el nostre futur com a Nació quedarà hipotecat.

Pierfranco Fornero i Vallés

DEUTE MUNICIPAL

Som al vespre del dilluns 24 d'octubre, la pluja està caient de valent. Entre diversos amics estem comentant la jugada quan se n'hi afegeix un de nou i ens comenta que a l'edifici de "Correus", el de l'Ajuntament del c/ Roger de Flor, l'aigua està entrant pel sostre! I també passava el mateix en els Vienesos, dos edificis nous de trunca construïts en l'últim mandat de l'anterior govern municipal, que van costar un ull de la cara i que ja van ésser qüestionats en el seu moment, sobretot l'estètica de l'edifici que ocupa l'antic correus, trencadora amb l'entorn del casc antic. La conversa continua amb l'asfixiant deute municipal que s'han trobat els nous edils a l'Ajuntament, més de 17 milions d'euros! Un endeutament que supera el límit legal permès i, a més a més, l'any vinent, "sin comerlo ni beberlo" s'hauran de tornar un milió tres-cents mil euros de deutes ajornats... Que fàcil fer coses i que les paguin els qui vinguin al darrere.

Romà López Bolart

UN MOTIU PER A L'ESPERANÇA D'UNA DEMANDA LLARGA-MENT ESPERADA

En el darrer ple es va aprovar per unanimitat la moció presentada pel PSC per RECLAMAR MESURES DE PROTECCIÓ DEL VEÏNATGE DEL MASNOU ALT CONTRA EL SOROLL I LA CONTAMINACIÓ DE L'AUTOPISTA.

Per als socialistes del Masnou aquesta és una prioritat, es faci o no la Ronda del Maresme, per això li vàrem donar la major importància en el programa de govern municipal amb el qual ens presentarem a les eleccions i per això hem presentat i defensat aquesta moció, fins aconseguir que s'hi sumés la resta de grups de l'Ajuntament. El principal objecte de la moció és requerir al Govern de la Generalitat perquè adopti les mesures necessàries per exigir a ACESA la instal·lació urgent de **panalles acústiques i el plantat de la vegetació més eficaç per capturar els gasos emanats del trànsit** a la C 32 al seu pas pel Masnou, per protegir especialment l'Escola Rosa Sensat i els altres edificis del Masnou Alt més propers a aquesta via.

També es reclama que, si ACESA no es fa responsable d'aquestes actuacions, sigui el Govern de la Generalitat qui n'assumeixi la realització urgent, amb càrrec als recursos econòmics rebuts en el marc del Conveni subscrit amb el Ministeri de Foment per a la

millora de la mobilitat de la comarca del Maresme.

L'Ajuntament també es compromet, si calgués, a exigir per la via judicial que sigui més efectiva la realització de les actuacions reclamades per aquesta moció.

L'oportunitat per tirar endavant aquesta moció es basa, primer, en la constatació per part de la Generalitat, de nivells de contaminació acústica i ambiental molt superiors als nivells autoritzats legalment; segon, en la certesa que no es farà la Ronda del Maresme; i tercer, que som coneixedors de la disponibilitat de recursos de la Generalitat per fer-hi front, ja que han rebut 100 milions d'euros del Ministeri de Foment per millorar la mobilitat en el Maresme.

Aquest és un primer pas i vetllarem perquè l'Ajuntament aconseguixi la realització d'aquests acords. Crec que hi ha motius reals per a l'esperança.

Marta Neira

DESBRATITZACIÓ

A les roques de la platja hi ha moltes rates. Al matí, a primera hora, surten a buscar menjar, es passegen pel passeig i arriben a l'extrem de plantar cara a vianants i gossos. Tots sabem que porten el perill de la ràbia. L'altre dia n'hi havia dues que s'estaven menjant un colom mort. Per això, penso que cal una desbratització

Montserrat Valldeperas Roig

TAXIS DEL MASNOU
93 555 86 86
A qualsevol hora

S'HA ACABAT L'AVIACIÓ?

Per Joan Maresma Duran

Fa ja un mes, vaig tenir la sort d'estar a la vila uns dies –molt pocs– i d'estar a Madrid per la feina. I és clar, per traslladar-se de Brasil a la península s'ha d'agafar un avió...

No són aquests ratlles de queixa, o potser sí, però només una miqueta: mai no s'havia viatjat ni tant ni tan de pressa ni amb tanta seguretat. I em sembla sorprenent el fet d'agafar un vol a las 19:00 a Rio i dormir l'endemà al Masnou.

El vol d'anada va anar prou bé. Una miqueta de retard a la sortida i poca cosa més. La tornada cap a Brasil sí que va ser més complicada, però res d'extraordinari pel que he viscut en altres situacions o pel que he escoltat d'amics o companys.

El 25 de setembre, després d'una setmana a Madrid, tocava tornar cap a Rio. Vaig arribar dues hores –o més– abans de la sortida del vol a l'aeroport de Barajas. Ja per facturar, la cua era immensa, més aviat quilomètrica, ja que Iberia factura tots els vols en 40 taulells. És igual si un va a Miami, a Buenos Aires o a Quito.... I per a Nova York hi havia *overbooking*... Això sí, pel que vaig tafanejar i sentir, les persones que havien comprat i no tenien lloc a l'avió –que possiblement era un Airbus 340, un quadrimotor de gran capacitat– s'havien d'esperar per si es produïa alguna baixa. I després passar pel tauler per al vol del dia següent. Hotel i manduca oferts. I sembla que 600 euros d'indemnització....

El vol Madrid-Rio va sortir amb dues hores de retard... Ja ni em va afectar perquè això dels endarreriments s'ha convertit en rutina... Durant les més de deu hores a l'aire, doncs el que és normal: criatures de pares moderns que no arriben a l'any i que no paren de plorar (dec semblar un retrògrad primitiu, però em cansa molt; potser els meus pares no m'havien tret mai de casa abans dels dos anys i ni se'ls havia passat del cap fer un viatge en avió amb un quasi nadó), passatgers que beuen massa i van una miqueta de tort (demander alcohòlic és fàcil i a les alçades l'efecte es nota amb poca quantitat), gent que xerra massa i que no parla, crida, ja que els ha tocat en llocs separats, pel·lícules mal doblades (però això ja em passa de fa temps, que no suporto *Johnny Depp* parlant en castellà, per exemple) i alguna hostessa que es deuria preguntar que, si era diumenge, el vol era cap a Rio, perquè aquest personal de les companyies aèries ho deu tenir ben complicat per formar una família i situar-se en el temps i en l'espai. A l'arribar a Rio vaig sentir fred a la panxa.... La cinta on havien de desembarcar les maletes era deserta. No va ser fins al cap de més d'una hora llarga que els equipatges van començar a sortir entre les queixes dels carioques, que es preguntaven com ho farien a l'Aeroport Internacional Tom Jobim quan el Mundial o els Jocs Olímpics.... Em sembla que l'aviació s'ha mort. Ja

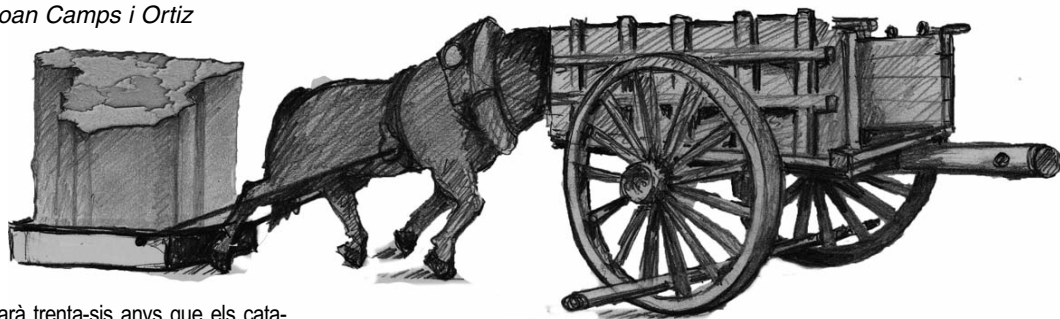

no hi ha més encant, cortesia o respecte. I no només per als clients que van amb bermudes o xancletes... Tot i que potser sóc jo que em faig vell... Avui em fa l'efecte que un avió és un tren de Rodalies a les 08:00 del matí o un autobús de línia que va ple i vola. Les companyies compten amb el pervers *overbooking* i no són capaces de deixar un vol amb un seient buit. Que s'aguantin els qui som organitzats, els qui som honestos i modèstia a part per part meva. Fins i tot amb la indemnització, suposo que les companyies encara hi guanyen.... Tot i que diuen que tenen pèrdues, que jo no em sé explicar, ja que d'uns anys ençà, sempre que he agafat un avió va ple. Tal vegada l'aviació del tercer mil·lenni és així: el passatger que no paga *Business* i viatja en *Txusma Class* és un munt de carn en un contenidor.... I té el risc de podrir-se...

Qüestió d'ordre

Per Joan Camps i Ortiz

Aviat farà trenta-sis anys que els catalans demòcrates vam viure amb els ais al cor. No era per menys! La nòmina de la funció pública de tot l'estat, des de l'uixer subalterm més servil, passant pels governadors civils, ministres, jerarquia eclesial, exèrcit, cos judicial, alcaldes i el seguici de cortesans ansiosos de la imminent coronació monàrquica d'inspiració franquista formaven el clientelisme de la dictadura, una gentada addicta al règim i infiltrada a tots els racons del poder: monopolis dels serveis públics, la banca, el sindicat vertical, els gremis, els ajuntaments, la seguretat social. Una majoria que amb la mort de Franco acarava un greu conflicte d'interessos, donat que el canvi era una amenaça a les prebendes acumulades que els afavorien i que consideraven el llegat que els deixava el dictador com un dret adquirit. En els dies següents, les planyívoles cues multitudinàries que desfilaven davant del cadàver del cabdill, no presagiaven res de bo i els demòcrates més optimistes contrastaven els seus temors amb la perspectiva aterridora dels més pessimistes.

Així vam empassar-nos la democràcia de saló, que ha perdurat fins ara i ha perpetuat el poder dels qui ja el tenien: unes regles del joc polític encotillades pel text constitucional, que, una vegada blindats tots els vicis de la dictadura, van permetre als nous actors ansiosos de justícia i llibertat que l'ampliessin tant com volguessis de propostes democràtiques, però en tot cas havien de ser redactades amb crassa i suficient ambigüïtat perquè mai no poguessin destorbar l'*status quo* dels qui gaudien del llegat de Franco. Que s'adonin els polítics, homes i dones de bona fe que pensen com a demòcrates, que n'hi deu d'ha-

ver: formar part de l'escenificació parlamentària és un acte de col·laboracionisme amb el franquisme, la qual cosa és democràticament intolerable. Bé, sempre hi ha atenuants per a la traïció, ningú no és immune a la síndrome d'Estocolm, el gen femení que fills i filles heretem de la mare, per això qualsevol és susceptible d'enamorar-se del seu botxí.

En acceptar la transició falsament democràtica no solament no vam desempallegar-nos dels qui ens posaven bastons a les rodes, ans al contrari, de més a més vam tolerar indignament que ens fessin arrossegar el carro posant-lo davant del cavall. Així hem arribat a les enèsimes eleccions generals del 20N sent els líders de l'estat espanyol en retallades i malfiant-nos del govern autonòmic que hem legitimat a les urnes, el qual manté la seva promesa electoral de pactar amb l'estat espanyol l'entelèquia d'un concert bilateral a la basca. Tot això per al 2014, quan aquesta legislatura ja sigui a les escorrialles.

Primera espera: en el moment que escric falta just un mes per a les eleccions del 20 de novembre. Se me'n fot qui les guanyi! De curiositat, sí que en tinc; a la fi coneixerem l'enigmàtic presupost del govern autonòmic i, si no ens enganyen, amb el compte de la vella els avis sabrem calcular el deute que acompanyarà la vida dels nostres fills i tots ells podran estimar els interessos col·laterals per càpita que seguiran pagant els seus néts i també els seus besnéts. Ja ho apuntava en l'escrit del mes passat, ens han posat autopistes, aeroports i trens d'alta velocitat allà on

no es necessitaven. Però de més a més ens han acostumat a parcs i jardins, piscines municipals, camps d'esport i mil i un canals de televisió emissors subliminals de tots els vicis coneguts. Esbarjos i plaers que ens oferien per captivar el nostre vot, sense dir-nos que ells ho compraven tot a fiar. Com que això els donava tanta feina, ens han triplicat la nòmina de tots els negociats malgastadors i improductius farcint-los d'uxers, de xofers, de missatgers, de pixaordinadors, de redactors d'informes, de secretaris i secretàries i, per acabar-ho d'adobar, de càrrecs de confiança. L'escola pública estava encara en barracons i les llistes d'espera associen rècords Guinness als hospitals, mentrestant aquests nois i aquestes noies s'emmotxillaven diners que no eren seus i es posaven coxes d'importació amb xofer esperant-los a la porta. Segona espera: desembre del 2014, imaginem que ens donen el concert econòmic igual que el basc, i no siquem malpensats, potser aquesta vegada no serà un paquet emmetzinat com el traspàs de rodalies. Ens donin el que ens donin, aquest deute contret l'hem de pagar i el sacrifici que cal fer és aquell que us deia en el meu escrit del desembre de 2008: "No ens en sortirem si no ens apliquem voluntàriament una **economia de guerra**". És una qüestió d'ordre: apartem-nos dels qui no volen baixar del burro per seguir cavalcant, que siguin ells els qui es guanyin les garrofes. Que ens deixin fer. Nosaltres, per tirar endavant, només hem de posar el cavall davant del carro i posar-nos a caminar.

PEDALANT PER GEÒRGIA

Per Xavi Tarafa

Tenia una espina clavada. I era Geòrgia. La meua darrera incursió al Caucas datava del 2006 i una veueta interior em deia que ja tocava tornar-hi. Així, la matinada del 12 de juliol aterrava a Tbilisi amb gairebé sis setmanes de viatge amb bicicleta per endavant.

Els primers dies vaig recórrer indrets ja coneguts del viatge anterior: l'antiga capital georgiana de Mtskheta; Gori, la ciutat natal d'Stalin; i les ruïnes de la ciutat rupestre d'Uplistsikhe. I després el desconegut, regions noves per explorar i descobrir.

Em vaig dirigir primer cap a Kutaisi, la segona ciutat del país. Però no pas per la carretera principal, farcida de camions en direcció a Turquia, sinó fent una volta per una carretera secundària que resseguia la frontera occidental de la regió secessionista d'Ossètia del Sud.

Sortir de les carreteres principals té els seus avantatges més enllà de la tranquil·litat en què es pot pedalar. La interacció amb la gent dels llogarets amb qui et creues, per exemple. La nit de la quarta jornada en ruta, la vaig fer convidat a casa d'un georgià refugiat d'Ossètia del Sud i ens vam passar, ell i dos amics seus, brindant amb txatxa –vodka casolà– una bona estona. I a la cinquena jornada em passaria mitja tarda en un bar ballant amb les seves propietàries en una ciutat de províncies, Sachkhere. Eren els primers contactes amb l'hospitalitat georgiana, que es perllongaria durant tot el viatge. Però, a més de permetre't descobrir l'hospitalitat georgiana, sortir dels camins trillats permet descobrir paisatges i realitats allunyades de les guies de viatges. Així, sortint de Sachkhere em vaig trobar resseguint una vall minera, on els cabassos de les extraccions passaven metres per sobre el meu cap.

A Kutaisi, vaig fer parada obligatòria per visitar la catedral de Bagrati, patrimoni mundial per la Unesco, abans de no fer cap al nord, a la cerca de Gran Caucas. Pel camí, visites turístiques

en monestirs com el de Gelati, i anècdotes curioses com acabar dormint en una comissaria de policia perquè, al policia que m'havia convidat a casa seva, se li va girar feina amb un detingut.

I després el Caucas. 70 km i 2000 m de desnivell acumulat en dues etapes separaven la població de Lentekhi amb la mítica Ushguli, població a més de 2000 m d'alçada sota la imponent vista del Mont Shkhara (5068 m) i coneguda per les seves cases fortificades amb torres defensives. Dies després arribaria a Zugdidi i deixava la regió d'Svanetia enrere. Una altra aventura m'esperava: Abkhàsia.

Abkhàsia es va separar de Geòrgia al principi dels noranta després d'una guerra salvatge i des d'aleshores funciona com un país independent de facto o, millor dit, com un protectorat de Rússia. Entrar-hi des de Geòrgia no és cap problema sempre i quan duguís el salconduit, que, un cop a Sukhumi, la capital, et permetrà obtenir el visat. La majoria de població georgiana que hi vivia va abandonar les seves cases durant la guerra. M'hi vaig estar gairebé una setmana com-

binant pedalades amb banyos a la costa i els paisatges de muntanya del pantà de Ritsa. El paisatge és xocant, sobretot a les regions costaneres del sud on les cases derruïdes o abandonades pels georgians conviuen amb altres d'habitades i els turistes russos que vénen a banyar-s'hi. Com més al nord es puja, més forta és la presència russa i menys destrucció s'hi veu... però no tothom entén que un turista pugui visitar el país des de Geòrgia: dos cops vaig ser acusat de ser un espia. I la situació no és gaire agradable. Però no va passar a majors i uns dies després tornava a ser a Zugdidi per recórrer la costa del Mar Negre fins a Batumi, abans de dirigir-me cap al sud per visitar el monestir rupestre de Vardzia; i d'allà, per una zona ètnicament armènia, anar-me acostant altre cop cap a Tbilisi, però abans visitar el complex monàstic de David Gareja, al desert fronterer amb Azerbadjan. Dos dies després tornava a ser a la capital de Geòrgia, em donava un merescut bany a les aigües sulfuroses de la ciutat per restablir-me dels gairebé 2000 km amb bici que havia recorregut pel país.

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

Henry S. Flowers caminava per la deserta avinguda en una càlida nit d'estiu, però per a ell aquest era un fet sense importància. El fred o la calor no l'afectaven ni massa ni gens. Ell se sentia diferent, com si fos un home dibuixat sobre una plana del diari i expulsat a l'exterior perquè es busqués les garrofes de la millor manera possible.

El nostre heroi era músic, i ell ben bé no sabia com havia après a tocar el violí, tot i que el feia sonar com un virtuós. Quan va fer la prova per formar part d'un quartet de corda, va tocar una variació pròpia sobre solos de Paganini i la resta de la formació va quedar amb la boca oberta.

Ell se sorprenia de la seva habilitat amb l'instrument, però tenia un buit mental i no recordava haver-ne fet classes mai de la vida, ni estudiat solfa, tot i que la llegia i l'escrivia a la perfecció.

Aquesta llacuna mental el tenia preocupat, com podia ser tan bo i no recordar el seu aprenentatge? On era el misteri?

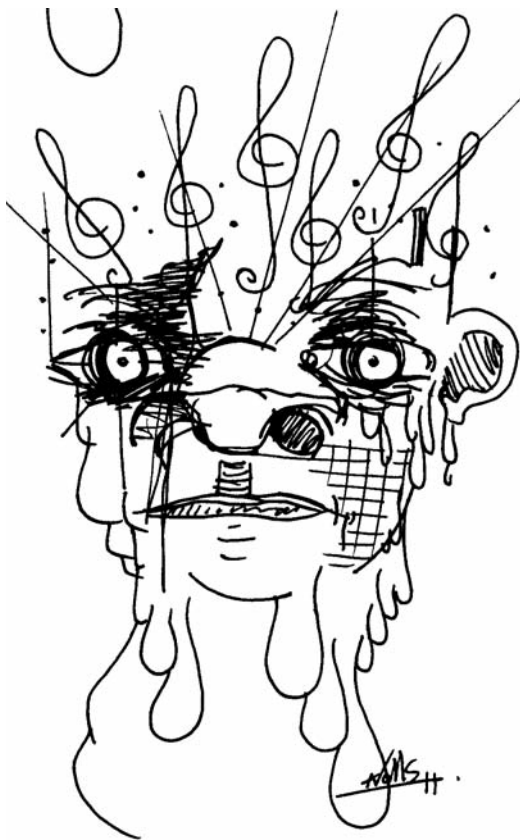
De fet la seva vida era diferent de la gent comuna. Pares morts en accident d'automòbil quan només tenia un any, vida en orfenats i cases d'acollida. Independitzat en la majoria d'edat, fent vida en un pis de l'estat de quaranta metres quadrats, els primers anys compartit amb un altre noi, que més endavant va desaparèixer com per art d'encanteri i ell va restar sol com a únic habitant de la vivenda.

El camí fins a casa es feia llarg, però no sentia cansament físic; més aviat una certa impaciència per arribar i utilitzar el seu estimat violí i autoescolltar-se amb el preciosisme de Vivaldi, deixant que aquelles notes suressin per l'aire per capturar-les una a una amb la precisió del matemàtic, refer-les en la seva ment i assaborir-la a poc a poc com qui no vol que aquell plaer s'acabi mai.

No tenia son i es va posar a compondre sense fer servir l'instrument, mentalment, amb la melodia i el ritme dins seu. Va agafar paper pautat, no li agradava gaire compondre amb l'ordinador com a suport, i va escriure una peça per a violí, viola i violoncel en un tres i no res.

Després de repassar-la de dalt a baix, no li va caldre variar ni una nota. Una partitura impecable, es podria fotocopiar tal com estava i demà donar-la als companys per tocar-la, tot i que ells necessitaven temps d'assaig, que per a ell no era necessari. Podia tocar qualsevol peça desconeguda a la primera només amb la partitura al davant. Després de deu o vint repeticions sonava igual de perfecta que la primera vegada. No entenia que, si estava escrit, els altres no fessin el mateix que ell. Aplicar automatismes era tan fàcil, per què no ho feia tothom?

Es llevà com sempre, amb energia. Va agafar el violí i dirigí les seves passes fins al carrer per agafar un taxi, que el portés fins a l'auditori on trobaria els músics del quartet per fer el darrer assaig. L'avorria d'allò més, però no tenia altre remei. Afíniació, repeticions, tedi en definitiva, tan difícil era fer-ho

perfecte a la primera?

- Henry, com t'ho fas per tocar sense ni tan sols escalfar?
- No ho sé, em surt així.
- No conec cap músic com tu, amb la teva facilitat.
- Bé, deu ser un do de Déu

Ara venia la part més emprenyadora del concert: vestir-se amb aquesta roba incòmoda i tocar per a gent que no sentia el mateix que jo, però feina és feina i els diners calen per viure, si no de què? Tocaria per a la gent. La música, la faig per a mi, per sentir la bellesa i gaudir-la tant com pugui. Entra a la sala i ocupen les seves cadires, obren amb el concert n. 5 en Mi bemoll major "La tempesta en el mar", de Vivaldi. Tot sona amb precisió mil·limètrica, el tempo, la conjunció, fins que de cop i volta unes notes desafinades del violinista. Ell, espantat, s'alça com un llamp de la cadira. Els altres músics han deixat de tocar, entre el públic el murmuri va pujant de to. Ell, dret davant tothom, com una marioneta abans de trencar-se els fils. De cop se li despenja la pell de la cara i deixa al descobert una estructura metàl·lica i uns ulls de color vermell, que brillen com un làser.

De la platea surten veus: És un robot! És una màquina! Henry els mira i no entén res, o potser sí. No podia ser tan bo sense cap esforç, pensa; i amb aquest darrer record se li fon la visió i el pretès cervell.

Històries de la vila

Per Joan Muray

IMATGES... amb HISTÒRIA –DE MITJAN SEGLE XX– (VI)

Després d'un lapsus de dos mesos, en què s'han explicat altre tipus d'històries, reprenem el fil de les que ho són per mitjà d'imatges dels anys cinquanta/seixanta del segle passat, fetes per la fotògrafa pionera de la nostra vila, *Teresita Torres*, a les quals, a més de fer fotografia/document, afegia el seu innat gust artístic, fet que feia que les seves imatges fossin especials.

De les sis que portem aquest mes, tres són totalment noves, vull dir no publicades en aquestes pàgines, però les altres tres us poden semblar ja vistes, però no ho són totalment, són visions del lloc ja vistos, però des de diferent angle, la qual cosa fa que es puguin comentar diferentment, ja que s'hi veuen altres aspectes de la mateixa vista que estaven ocults en l'anterior..

Són aquestes:

ELS "BANYS DE SANT PERE"

Aquest establiment de banys (1) fou creat per Antoni Valls i Huguet, de la família de pescadors de "ca la Mariana", l'any 1925; després el continuaria Martí Busquets i Casals, gendre de l'anterior.

Va seguir funcionant ininterrompudament fins a l'any 1968.

Els primers foren de fusta, com la majoria de la nostra costa, fins al 1934, que va començar la primera fase de construcció dels d'obra. La segona fase va ser acabada l'any 1948, que és tal com els veiem a la imatge.

Aquests tenien dues plantes amb casetes a ambdues, així com un espai cobert, que és on hi havia el restaurant.

Estaven situats davant del carrer d'Adra i, com podeu veure, al seu darrere no hi ha encara cap bloc de pisos. En temps de guerra (1936-39), al seu darrere, a la carretera N-II, el dia 19 de setembre del 1937 cap al vespre, hi hagué un dels bombardeigs amb què les tropes rebels obsequiaren la nostra vila.

Aquest fet, fora d'hora dels banys, propicià que no hi hagués més gran massacre. Hi van morir deu persones. Es va dir que el que volien bombardejar, realment, era l'edifici dels banys, ja que pensaven que era un magatzem d'armament i munició.

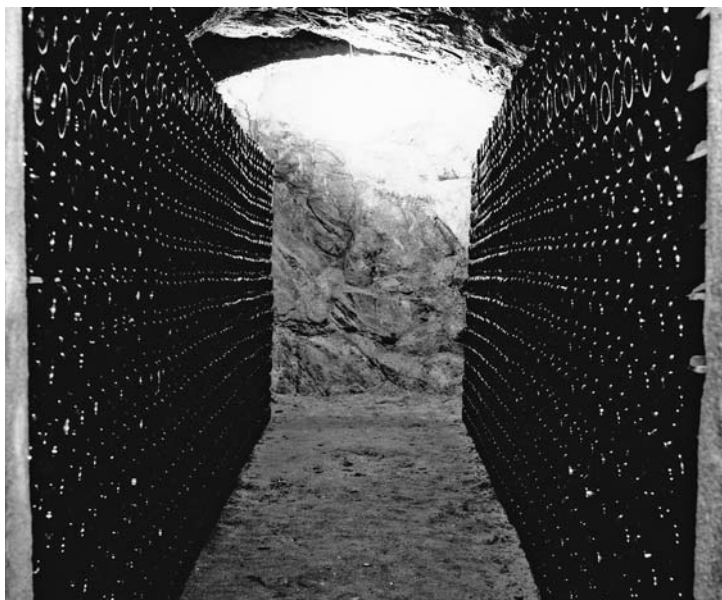
LES "CAVES CHAMP SORS"

Sembla que aquestes caves són les

úniques que es troben arran de mar, si més no del Mare Nostrum, fet que les

fa molt especials, no sols per la ubicació, també pel terreny, que fa que els

seus escumosos siguin d'un *bouquet* molt característic, tal com asseveraren experts internacionals que les havien visitades.

En aquesta imatge, com totes, de mitjan segle XX, les caves del Champ Sors eren explotades pels seus propietaris. Aquests propietaris, els Garcia, de can Sors, són vinaters des del segle XVIII, concretament des del 1796.

Però fou cap a final del segle XIX quan Josep Garcia i Cunill va començar a elaborar-hi xampany després d'haver fet foradar la terra en diferents direccions, creant, per tant, les caves encara existents. Al seu lloc, sembla ser que antigament també hi havia unes coves, que servien per als pescadors de la zona, ja que s'hi trobaven peces que així ho demostren.

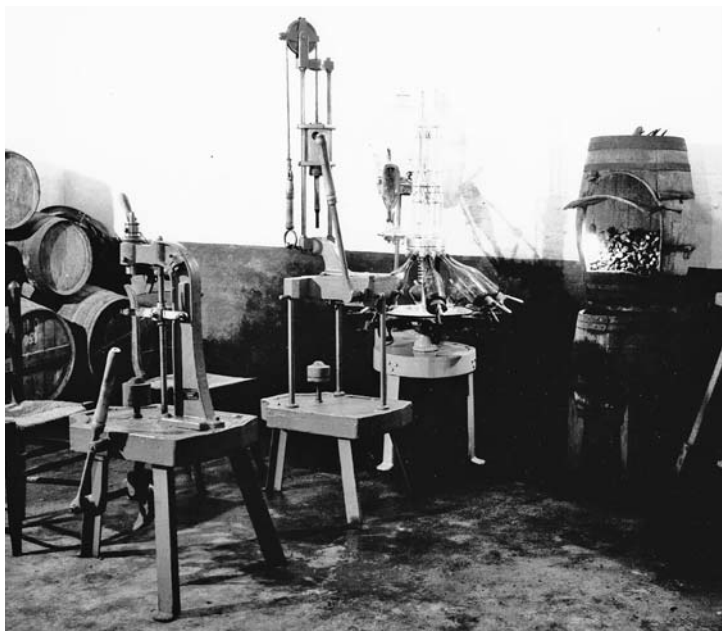
El primer terç del passat segle XX fou la seva època de major esplendor, quan les caves arribaren a contenir un milió i mig d'ampolles (1.500.000) de les diferents varietats que feien, i la seva fama es va estendre arreu i conqueriren importants premis internacionals en les més prestigioses exposicions i concursos on van participar, tal com està documentat.

A la imatge podem veure dues fileres de piles d'ampolles de xampany, ben arrencades i fins a tocar el sostre, sostre que, com es pot veure, és tallat en la mateixa roca, sota terra del turó de la Roca de Xeix, el conegut sauló, tan característic del Masnou i altres indrets del Maresme. Al fons podem veure la roca també que fa de paret d'aquesta galeria de les caves.

En alguna de les galeries, les que van més a prop de mar, en aquell temps hi havia sempre un xic d'aigua a terra, que supurava de parets i sostre. Ara, com que el mar queda molt més lluny, ja que la carretera fou eixamplada al doble de la seva mida d'aleshores (dos carrils), més la via del tren, i sobretot el port esportiu, l'aigua de mar queda força més llunyana (2).

L'ENVASAMENT DEL "CHAMP SORS"

Aquesta imatge ens mostra una part del taller d'envasament i etiquetatge de les ampolles de xampany Champ Sors, que aleshores ja es feien, en part, per

mitjà de maquinària; tot i amb això, res a veure amb els temps actuals.

El taller era situat a peu de carrer, al tros de Camí Ral anomenat de Mn. Jacint Verdaguer, o sigui a la mateixa carretera N-II, i s'hi accedia per una de les dues grans portes i una finestra que tenia la façana. També hi havia a la mateixa planta l'oficina i l'espai per carregar les caixes a camions, anteriorment a carros.

Les varietats de xampany que sortien d'aquesta empresa, eren, entre d'altres, les següents: Reserva Champ Sors (Brut), Extra Champ Sors, Eximio Champ Sors, etc.

Les etiquetes del Champ Sors repro-

duïen l'escut del Masnou, el d'aquell temps, que era partit en dos, tenint a la part superior el mas i el paller, símbol del Masnou; i a la part inferior la tiara papal i les claus de Sant Pere, com a patró de la vila. Aquest escut es va anar creant amb el pas del temps, però no tenia, heràldicament, per on aguantar-se.

EL GARROFER (rebotat) I EL PI DE L'INDIÀ

A l'altra imatge, vista en un capítol anterior, veiem el garrofer sencer, abans que un llamp el cremés i en deixés tan sols l'esquelet; però ell, tossut, va rebotar per dalt i per baix, que és

el que veiem en aquesta imatge. De la seva soca o, millor dit, de l'entorn, en sorgiren un munt de brots.

Si a la vista anterior es veia en direcció a llevant, tenint per tant una vista de la carretera de Teià i al fons el veral d'Ocata, en aquesta, la vista que veiem està centrada en el turó que corona la parròquia de Sant Pere.

Entre les branques joves del garrofer i l'imponent Pi de l'Índia podem veure un munt de vinyes i camps de conreu; i, just abans de començar els primers carrers, pel nord, veiem una taca fosca, la que formaven els pins que encara hi ha a tocar al Camí Antic d'Alella o Carretera del Cementiri (ara Av. Joan XXIII).

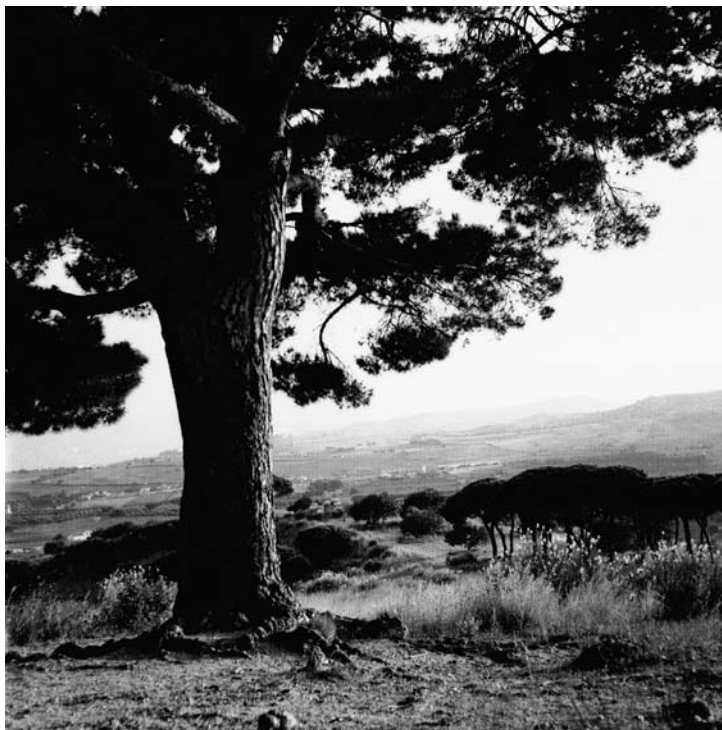
Encara no hi havia blocs de pisos; i els diferents carrers que es veuen són com un seguit al mateix nivell. Els principals edificis que destaquen són tres: la parròquia amb el seu campanar; a la seva esquerra podem veure els pisos del c/ Sant Josep (dits de "can Patatetes") fets el 1928; i a la dreta de l'església, sobresurt, imponent, l'edifici de la Casa Benèfica, obra de l'arquitecte Gaietà Buïgas i Monravà, amb l'excel·lent cúpula de ceràmica

PI, PINETONS I GARROFERS DE L'ÍNDIA

Aquest grandió i cèlebre pi, dit de l'Índia, per estar en terres d'aquest marí del Masnou, dels Bertran, que una forta ventada s'endugué, ja que estava en inferioritat de condicions, perquè a més de tenir una gran capçada es trobava dalt d'un cim on bufaven els vents de tots cantons. D'ell també en parlàrem, però ara en veurem altres aspectes de la imatge.

Començant per la dreta podem veure que al pendent del seu cim, que s'escola cap als pinetons (també comentats), el primer que hi ha són mates de ginestera, la flairosa flor groga que, en aquells anys, i abans, s'anava a cercar als afores de la vila per la diada de Corpus. Amb ella, i altres flors, es feien les catifes de flors per a la processó que recorria alguns carrers del Masnou. La seva olor de mel ho impregnava tot.

Després veiem els pinetons, coneguts per tothom d'aquell temps per l'aixo-

pluc i bona ombra que feien quan s'hi anava a fer berenars en temps de calor, i esmorzars en temps tardorencs quan a peu ens enfilàvem per la carretera del cementiri fins als boscos a cercar bolets.

A mà esquerra, rere el pi, s'hi veuen els garrofers, també de l'Índia, una extensa falda de muntanya coberta d'aquest arbre, els fruits del qual tant agradava als animals de tir, com els cavalls. De la garrofa, també se'n feia una mena de pasta com si fos xocolata. I les llavors de la garrofa, que acostumen a ser sis, set o vuit, tenen una particularitat molt poc coneguda, que tenen totes un mateix pes, i els àrabs en deien *qîrât*, nom del qual esdevé el quirat, mesura que es fa servir per saber la llei d'aliatges d'or i també de les pedres precioses.

Al fons de la imatge, hi veiem al mig de la borina camps i més camps de conreu i de vinyes, ara la majoria coberts de cases i més cases, i pisos.

CARRETERA D'ALELLA I CASES NOVES

Aquesta imatge de la carretera d'Alella està feta des de dalt a baix, a la inversa que la que ja publicàrem.

Podeu veure la tranquil·litat que s'hi respirava, lluny del tràfec actual, ja que al fons de la imatge hi podem veure dues persones, una amb bicicleta, passejant tot xino-xano pel bell mig de la via.

Les cases, tal com ja vam dir, són les conegudes popularment com a "Cases Noves", una mena de colònia tèxtil de la fàbrica "La Indústria Lonera, S.L." (coneguda popularment com a "Can Xala"), que foren construïdes l'any 1922.

A mà dreta de la imatge, hi veiem un terreny, aleshores erm, però que a voltes havia estat conreat, que ara és un aparcament a tocar a la riera d'Alella, i que va des del pont que travessa la riera fins a davant mateix del carrer Navarra, conegut com a "carretera de les boles".

Els arbres, plàtans, que veiem, són d'una considerable alçada, amb la qual cosa feien una ombra fabulosa. Abans moltes carreteres en tenien d'arbrat, però hi ha hagut uns anys que hi ha hagut una fal·lera per talarlos. En aquell temps els plàtans estaven saníssims, sense fongs ni altres epidèmies.

Tota la carretera d'Alella, de baix a

dalt, era dues fileres d'arbres, que a la tardor, quan cau la fulla, formaven unes impressionants catifes. Recordo que quan amb el col·legi (3) anàvem d'excursió, en aquests anys de la imatge, a peu i per la mateixa carretera fins al camp d'esports d'Alella, la mainada disfrutàvem d'allò més trepitjant-les i aixecant polseguera.

Amb aquestes imatges, arribem ja a les trenta-sis comentades, les quals serveixen, encara que no siguin una extensa i important història, sí unes petites i entranyables històries que ajuden a conèixer com fou la nostra vila als nous masnovins, i als vells els fa recordar aquell temps en què encara tothom es coneixia.

NOTES

1- Segons informació d'Antoni Busquet i Valls, nét del fundador dels Banys de Sant Pere.

2- Per saber més d'aquestes caves masnovines, podeu consultar el llibre "Històries de la Vila...del Masnou", volum I. de Joan Muray. Oikos Tau. Vilassar de Mar 1999.

3- El col·legi és l'Acadèmia Montserrat; i, si en voleu saber més, consulteu el mateix llibre que comento a la nota 2.

La punta de la llengua (29)

Per Esteve Pujol i Pons

Continuem amb el tema de **EL** i **AL**.

Quan la paraula següent comença per vocal, tenim l'obligació de dir i escriure **L'** (la vocal desapareix i hi posem un apòstrof), per exemple, **L'OLI**, **L'HOME**, **L'ANTONI**, **L'ORIOI**, **L'ALL**, **L'ULL**, **L'AIRE...**

I també cal dir o escriure **A L'** (o sigui que la contracció **AL** es desfà i també s'apostrofa l'article). Per exemple: *Dono el regal* **A L'ONCLE**; *Pago el deute* **A L'AMIC**; *Envio el paquet* **A L'EDUARD**; *Demano perdó* **A L'ALTRE COMPANYY**; *Escric una carta* **A L'AVI**; *Recomano el meu nebot*

A L'ADMINISTRADOR; *Dic la veritat* **A L'AUDITORI**; *Visc* **A L'HOSPITALET**; *Vaig sortir* **A L'ALTRE JARDÍ**; *Anava* **A L'ARBOÇ**; *Treballava* **A L'AJUNTAMENT**; *Dormia* **A L'ENTRESÒL**; *Buscava la pilota* **A L'EDIFICI**; *Llegia llibres* **A L'AUTOCAR...**

Tanmateix, no tenim mai la necessitat de desfer la contracció **ALS** (**A+ELS**); tant diem i escrivim *Ho dono als pares*, com *Ho dono als avis* o *Ho dono als oncles...* La contracció **ALS** és obligatòria, i mai no la desfem.

Continuarem

A la segona va la vençuda: el Gran Tuc dels Colomers

Per Pere Compañó

Atès que el mes de juliol ens va quedar un mal regust de boca, els dies 5, 6 i 7 de setembre vam tornar a sortir per intentar de nou de fer el Gran Tuc de Colomers. A diferència del mes de juliol, vam sortir una mica més d'hora (a les 9 del matí de la plaça dels Cavallets) i ens vam dirigir cap a la Vall d'Aran. El túnel del Bruc estava d'obres, per tant vam optar per passar per l'eix transversal des de Manresa. Pel camí vam parar a Pont de Montanyana per comprar pa i coca i poder dinar tranquil·lament a l'Artiga de Lin (que és el que estava previst). Primera sorpresa, a la boca nord del túnel de Viella hi havia una boira baixa i una temperatura molt fresca, fet que ens va contrariar una miqueta ja que les vistes de l'Artiga de Lin van quedar per a un altre dia, hi vam pujar però no vam poder veure gran cosa. Vam visitar els Uelhs deth Joeu (extraordinari) i vam dinar en un espai on hi havia taules, font i barbacoes per fer carn... nosaltres ens dúiem el dinar i sobretot la coca... (en Marià va patir per si no li'n deixàvem).

Arribada a Banhs de Tredòs i cap al refugi de Colomers. Al vespre abans de sopar hi havia una boira que amb prou feines es podia veure el llac de davant del refugi. A l'hora de sopar vam fer relacions internacionals, ens van posar en una taula en la qual hi havia dos nois de Guadalajara, i els vam aclarir que els enganyen amb el tema de la llengua a Catalunya, i que només la utilitzen a Espanya com una arma política (tant PP com PSOE) per fer veure que aquí matem la gent que parla castellà... Ens van posar en una habitació en la qual érem nosaltres quatre i una colla de francesos veterans, però amb les nostres males arts (en Marià i en Pere) vam anar a veure el responsable del refugi i li vam dir que ens canviàvem d'habitació i ens posàvem a la que havíem estat el mes

de juliol (nosaltres quatre sols). Dia 6, matinar una mica, dia esplèndid, esmorzar i cap al Gran Tuc de Colomers. Bon ritme de caminada fins al llac Obago i posteriorment cap al Ratera de Colomers (en Marià no volia ni veure els mapes, ell només deia: A mi m'hi porteu i prou... no en vull saber res). Part alta del Ratera de Colomers, deixar el GR11 i camí força ben senyalitzat amb força fites... comencem a pujar cap al Portau de Colomers, moltes pedres i més difícil de localitzar les fites, però el Portau molt clar on era... arribem al Portau (déu n'hi do) i fotografia, atès que ens l'hem ben guanyada! A l'altra banda unes vistes magnífiques de l'estany Bergús, el portarró d'Espot, i la vall de l'estany Llong i Aigües Tortes. Decidim fer una diagonal fins a buscar el coll de Colomers (una hora de camí saltant de pedra en pedra), fites relativament clares i a seguir-les toca. Mentre anàvem fent la diagonal sentim algú que crida... Eh!... Eh!... nosaltres ni cas, al cap d'una estona des de baix de la zona de l'estany Bergús... Eh!... Eh!... i veiem una persona que ens cridava. Què? I ens pregunta: Que heu vist alguna ovel·la per aquí dalt? Nosaltres, no!; i a continuar el nostre camí. Arribem a la tartera del coll de

Colomers, una fita de gairebé un metre d'alçada i tot xino-xano fins al cim del Gran Tuc de Colomers. Dia extraordinari, vistes que, si no l'has fet, no les pots explicar, als cinc minuts arriba la persona que ens cridava, un xicot d'uns 25-30 anys, tan panxo amb un bastó molt llarg i que estava recollint ovelles per a l'Eloi de Casa Guasch de Bohí, i ens diu: Bé, he pensat: ja que ets per aquí, pujaré a fer el cim... i nosaltres traient el fetege per la boca... ens va fer unes fotografies i se'n va entornar a buscar ovelles...

Nosaltres ens vam quedar una hora al cim i ens hi hauríem estat molta més estona si no haguéssim hagut de ser a les set a sopar al refugi... en Marià levitava... èxtasi total... ho havia aconseguit! La vista des del cim era esplèndida; es veien, a més de totes les muntanyes que us podeu imaginar, els 54 llacs i estanys que hi ha a Colomers. La tornada se'n va fer una mica llarga, una altra hora fins al Portau de Colomers, baixar la tartera (en vam acabar fins al cap d'amunt de tanta pedra) i tornada fins al llac Obago (punt on ens vam embolicar l'altra vegada), i allà sentim per primera vegada en tota la sortida en Marià fent una proposta... en Ciscu, en Joan

Anton i jo tremolant de por (atenent l'experiència que tenim amb les propostes d'en Marià)... i si travessem per aquí el mig?... Doncs vinga, després del que hem fet, no ve d'aquí... i la va ENCERTAR!... vam fer una drecera passant per l'Estanh des Gargolhes, Garguilhs de Jos i cap al refugi... paisatge magnífic i de molt bon caminar, drecera i fins al refugi després de 10 hores i 15 minuts. Dutxa freda i reparadora (és mentida o un 'bulo' el que vam explicar de la dutxa 3... a mi em va sortir en Joan Anton) i a sopar. A la nit següent no vam estar tan bé atesos, que hi havia molta més gent a l'habitació i en Joan Anton va tenir una companyia molt grata tota la nit... no el van deixar aclucar l'ull; per a la propera vegada ja li vaig dir que el que havia de fer era una abraçada i un petó a la galta del

que no el deixava dormir i de ben segur que el que no dormiria seria l'altre. Darrer dia, esmorzar i baixar cap a Banhs de Tredòs, cotxe i cap a

casa... Objectiu aconseguit, fotografia amb la pancarta de Gent del Masnou i, com deia al principi, a la segona va la vençuda!

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Mitologia per a infants

L'any 2002, en Xavier Hernández, ben conegut dels joves, ja que moltes de les seves obres són lectures escolars, va publicar una novel·la breu adreçada a lectors a partir de 8 anys a l'Editorial Empúries. Al cap d'uns anys, com tan sovint passa, es va descatalogar, tot i que hi havia mestres que la reclamaven, ja que és una aproximació lúdica, amena, assequible i ben escrita a un tema sempre actual, com són els vents, enfocat des del punt de vista de la mitologia. Ara, l'Editorial Estrella Polar, del Grup 62, recupera l'obra amb unes noves il·lustracions que s'adiuen d'allò més amb el text i que ens presenten uns vents entremaliats, que semblen petits fantasmes sempre a punt de fer-ne alguna. Benvinguda, doncs, aquesta nova edició d'*Els vents, que els tanquin* (1), perquè de ben segur

que farà passar una bona estona a xics i a no tan xics. Però de què tracta?, què s'hi narra?, es deu preguntar més d'un lector. Doncs ni més ni menys que de l'origen i de les característiques dels vuit vents del món: de com el déu Èol els va crear a petició de Zeus, de com els va distribuir d'una manera gairebé simètrica arreu del globus terraqüi, de com la seva presència influència els diversos territoris... Tot això ho trobem en una primera part, en la qual cada vent té el seu capítol, a més d'un que podem considerar una introducció general. A més a més, hi ha una segona part, més breu, limitada a tres capítols, en la qual se'ns recrea un dels passatges més populars de l'Odissea, aquesta gran obra literària que ha inspirat autors de tots els temps i de totes les cultures: el passatge en què Èol regala els vents a Odisseu, també conegut per Ulisses, perquè pugui arribar a la seva estimada Ítaca.

Tot això narrat amb un gran desplegament de recursos, tant lingüístics com literaris, i sempre assequibles al lector jove. A tall d'exemple podem dir que hi ha un deversall de refranys referits als vents, tant als títols dels capítols de la primera part, com a l'interior: "Vent de llevant, porta l'aigua al davant" (p. 18), "Vent de ponent, fa fugir tota la gent" (p. 38), "El mestral no acaba mai el jornal" (p. 39)... Així com nombroses comparacions d'allò més ben trobades i variades: "El vent que feia cinc era un vent d'aquells tan fofos, com la gelatina quan encara és calenta, que sempre sembla que es vulgui deixar anar de cansada que està." (p. 26) Si no el coneixíeu, ja sabeu què heu de fer: buscar-lo i llegir-lo, que ho fareu d'una tirada.

Si no el coneixíeu, ja sabeu què heu de fer: buscar-lo i llegir-lo, que ho fareu d'una tirada.

(1) Xavier Hernández Ventosa. *Els vents, que els tanquin*. Il·lustracions d'Aina Bestard. Editorial Estrella Polar (Col·lecció "L'Odissea", 11), Barcelona, 2011. 67 pàgines.

COMERCIANTS DEL CARRER ST. MIQUEL

matalasseria

Grau

Sant Miquel, 6.
93 555 15 38

pc coste

**Reparació i
venta de
productes
informàtics**

St. Miquel 12 · 93 555 93 27
El Masnou
www.pccoste.com

El Clip
papereria

Material d'escola i
d'oficina
Fotocòpies b/n, color
Còpies de plànols
Manualitats Belles arts

St. Miquel, 15 · 93 555 64 24
elclip2010@gmail.com

Finques

Meslloc
LLIGONA CAYETANO

93 555 69 03
www.meslloc.com

Sant Miquel, 23
el Masnou

**Joaquín
moliner**
DISSENY
EN CRISTALL

24è aniversari
25% de dpte del 21 de novembre
al 3 de desembre
Aprofiti-ho abans del Nadal

Sant Miquel, 24
El Masnou 93 555 69 92

CVT
CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU
Urgències 24h
93 555 73 52

Horari de dill. a diiv. de 9 a 21
Diss. de 10 a 13,30 i de 16,30 a 20

St. Miquel, 9 el Masnou 93 555 73 52
cvmasnou@gmail.com

A1=
ASSESSORIA
IGLESIAS

Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit

Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

**Taller de
Publicitat**
impressió i disseny

*En temps de crisi:
una imatge i mil
paraules*

93 555 80 06 • 660 09 23 81

Homs
materials per a la decoració

Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Tota mena de materials i maquinària per a la construcció, decoració, reforma o bricolatge. **Dissabte matí obert fins a les 12.**

Exposició de material de decoració
Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material per a la construcció
Joan XXIII, Camí d'Alella (sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella
Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

www.materialshoms.cat

Castanyot 2011

La Colla de Diables del Masnou vol agrair la seva col·laboració a totes les persones entitats i institucions que van participar al Castanyot 2011. També la

bona acollida que, en els darrers anys, està tenint aquesta activitat de la nit de Tots Sants. Era un goig veure tanta gent disfressada, grans i petits, contents i

alegres i amb ganes de menjar castanyes i escalfar-se a la vora del foc. De fet és el que pretén la Colla: que tothom s'ho passi bé. Malgrat els esforços que es fan perquè tot surti rodó hem de lamentar que les castanyes, reines de la nit,

aquest any ens han sortit estranyes i el conte contes també venia una mica d'Arbeca. Mai se sap, per molt que t'hi esforcis, al final, com sortiran les coses. Us esperem a tots l'any vinent en aquesta festa tan nostra. Moltes gràcies.

PREFERÈNCIES

Una burda imitació de l'inimitable Sr. Bosch en les seves "FOTESSES"

Dins de l'horari de consulta: Bon dia tingui, doctor; avui plegarà tard! Aquí fora, hi té una bona cua de pacients esperant torn. Un d'ells porta la gorra que li tapa front i ulls, però els roncs que fa donen fe que s'ha adormit; un altre fa mots encreuats, un xicot jove fa Sudokus i una mosseta llegeix una revista del cor. Dues senyores, l'una amb el cabàs ple de la compra, discuteix amb una altra, que porta dues criatures i que posa en dubte, aportant proves fefaents, que "España no va bien", segons ha pogut constatar en aquests darrers sis mesos.

Anem per feina! Ahir van telefonar-me dient que el resultat de l'anàlisi que van fer-me, ja el té el meu doctor. O sigui vostè.

Bé, doncs, aquí em té. Què hi ha de nou? Vostè dirà, Dr. Caparrós.

Segui, segui; se'm fa difícil començar, Sr. Salvat.

Pensi que són sempre els moments més durs en la meva professió aquests de posar els punts sobre les is, fent patent allò que voldries callar. M'entén, oi?

Home! Ja he vist que el seu rostre canviava de color tot just entrar a la consulta; però ho donava per fet que això era degut a la fatiga, a l'estrès, com ara es diu. Un servidor no és gaire valent que diguem; però crec que tinc bona presència d'ànim.

Tiri pel dret, que el pare em deia que val més sentència de metge que de jutge. Ja faré el cor fort.

Veig pel seu tarannà que li costa molt d'espantar-se, però n'he tingut de valents, quasi tan valents com vostè que han caigut rodons a terra en semblants ocasions.

Doctor.... si la nova fos tan dolenta, potser jo.... canviaria de parer.

Segons com t'agafi no saps mai el que pot passar-te; però segueixi, que ara

em té més que intrigat, intranquil i sospito que les seves notícies, ja abans de manifestar-les amb claredat, em menaran a un estat d'intima introspecció.

Gràcies per la seva lucidesa; veig que ha captat el missatge amb claredat i em fa la tasca més planera. La seva disposició a capir la veritat, més encara quan aquesta és tan, tan... dolenta, més que dolenta, depriment; més que depriment, cruel i que desbaratarà tots els projectes que tenia en ment cara al futur. Vistes a l'avenir, un desastre! Caram! Caram! No m'espanti!

Miri: he repassat, sospesat, valorat cadascun dels resultats de la prova practicada, i el diagnòstic, compartit amb un eminent col·lega, és d'allò més que dolent. No sé pas com fer-li-ho avinent.

Doctor, mai no podria haver pensat que les petites molèsties que pateixo poguessin tenir tan "funestes", es pot dir així?, funestes conseqüències?

En efecte. Vostè ho ha encertat i m'allibera d'haver de fer-ho jo. La medicina podrà mitigar el dolor, però serà incapaç d'una curació amb els coneixements i mitjans de què disposem avui dia. Ho sento de veritat, Salvat, sàpiga que sempre em tindrà al seu costat pel que calgui.

Moltes gràcies, Doctor Caparrós!

Bé, doctor, veig que la vida, la que em resta, hauré de replantejar-la de manera molt diferent. Segui'm franc, de quin temps dispo?

Cinc anys? El doctor Caparrós fa amb el cap un moviment ben negatiu i acluca els ulls. Dos anys solament?

Menys encara, amic, Salvat...!

Tan sols un any em queda?

El doctor arronsa les espatlles i diu amb un sospir quasi inaudible: dos mesos, Sr. Salvat!, dos mesos!

Llavors en Salvat fa un profund sospir; agafa aire i amb els pulmons ben plens inquireix:

Podran ser JULIOL i AGOST, doctor?

Presentació a Mataró de l'Assemblea Territorial *Maresme per la Independència*

L'Assemblea Nacional Catalana en fase constituent, pretén fixar un full de ruta per assolir la independència de la nació catalana. Actualment hi ha 3.000 persones que hi formen part, i s'han constituït 60 assemblees territorials, xifra que es doblarà en dos mesos.

El 10 de març és la data marcada per constituir l'Assemblea Nacional.

Font: TotMataró

El passat 28 d'octubre, al Foment Mataroní, ple de gom a gom, es va presentar l'Assemblea Maresme per la Independència. La iniciativa va comptar amb els convidats **Carles Móra**, exalcalde d'Arenys de Munt, **Lluís Llach**, cantautor i membre vinculat a la proposta, i **Miquel Sellarès**, polític català estretament relacionat amb l'Assemblea de Catalunya de fa quaranta anys. Tots ells van coincidir a l'hora d'afirmar que "*Catalunya necessita independitzar-se per fugir d'un estat espanyol que oprimeix*".

Des del passat 10-J-10, les plataformes per la independència s'han multiplicat i la constitució d'aquesta assemblea és una mostra de l'auge independentista que està vivint el territori català. En aquest sentit, Lluís Llach va sentenciar que "*l'independentisme ja no és un problema de coherència nacional, sinó un problema de supervivència*".

Carles Móra va alertar que "*aquest procés s'ha de portar a terme sense retrets ni crítiques*", però que "*és vital fugir del malson d'Espanya*".

D'altra banda, de tots els parlaments se'n va despendre una idea clara: "*cal crear aquesta assemblea*". Segons va dir el cantautor, "*serà un organisme que ajudi a recol·locar els partits en un moment d'indefensió política com l'actual*". Tenint en compte que Catalunya pateix una espoliació de seixanta milions diaris, que se'n van a Espanya i no tornen.

L'actuació de les corals "*Veus per la Independència*" amb veus de tot el Maresme i dirigida per la música i directora del Masnou **Montserrat Llagostera** i "*Primavera per la Pau*" van culminar un acte en què els tres ponents van estar d'acord que, "*abans de demanar la independència, cal que superem les pròpies pors, que deixem enrere el nostre passat i que fem pedagogia per caminar cap al futur amb la complicitat de tota la societat catalana*".

Més informació. assemblea.cat

Al Masnou Decidim!

Nova activitat a GDM

Taula rodona sobre LES NOSTRES FAMÍLIES AVUI: què podem fer perquè els seus membres siguem tots una mica més feliços, com podem gestionar millor els nostres conflictes... (els fills, la parella, els avis, la llar..)

Cada mes, en el butlletí *Gent del Masnou*, proposarem un tema relacionat amb la família que pugui ser d'interès. Mares, pares, avis, mestres, nois i noies... interessats a parlar del tema ens reunirem al voltant d'una taula per ajudar-nos entre tots per aportar idees, temes que ens inquieten, bones experiències o no tan bones...

Posteriorment es farà un resum de la sessió, que inclourem al butlletí del mes següent, juntament amb la convocatòria de la propera sessió.

Ens reunirem el tercer dijous de cada mes a *Gent del Masnou*, de les 8 del vespre fins a les 9.30 com a molt tard. Les sessions són gratuïtes. **Comencem el proper dia 17 de novembre a les 20** amb un tema que, penssem, pot interessar a molts de vosaltres:

ELS ADOLESCENTS A CASA

- Ells: Contents? Enfadats? Morruts?
- Nosaltres: Contents? Enfadats? Morruts?
- Parlen? Callen? Es queixen?
- Com ho fem per escoltar-los bé?
- I els germans i germanes: com els viuen?
- L'estudi, la casa, els amics, el dormitori...
- Què podem fer per ajudar-los i ajudar-nos?
- Cal començar a actuar quan encara són petits?
- ...

Coordinarà els col·loquis i farà els resums de les aportacions el Dr. **Aleix Ripol-Millet**, psicòleg i docent de mediació familiar, autor de diverses publicacions sobre la intervenció en famílies; la darrera: *Estrategias de mediación en asuntos familiares*. (2011)

UN MIRACLE A MITGES

Per *Jaume Boadella*

La Carme havia millorat molt des de l'accident, ara podia caminar amb crossetes ja que havia deixat la cadira de rodes. La família ho atribuïa als esforços dels terapeutes, però ella estava convençuda que fou la Mare de Déu del Carme, pel fet que la millora va ser sobtada i al dia del seu sant. Ella ho interpretava com un regal. Cal a dir que la Carme havia insistit molt pel seu guariment i fet els més nobles propòsits d'altruisme si la gràcia li era concedida. D'altra banda, si coneaguéssiu la Carme, no podríeu dir-li pas no, ja que poques ànimes reunien els seus atributs: alegre, animosa, generosa, innocent... Com podeu comprendre, és molt difícil negar una gràcia amb aquests crèdits.

Però la Carme només caminava amb ajuda de crossetes, havia estat un miracle incomplet. Ella, però, estava agraïda a la Mare de Déu ja que la comprenia i la justificava. M'he oblidat de dir-vos que la Carme tenia una capacitat exagerada de comprendre els sentiments i situacions dels altres, d'això ara en diuen empatia; per aquest motiu ella sabia que el miracle no havia sortit bé perquè la Mare Déu havia tingut un mal dia. Havia discutit amb el seu Fill. Era una discussió sense importància, d'aquelles que passen a les millors famílies, però era recurrent i venia de molt temps enrere. La Carme intuïa que la cosa venia de quan la Mare de Déu va intervenir per fer de l'aigua, vi. I és que el Fill havia anat reconsiderant els efectes benèfics d'aquests actes per a l'ànima humana. Sí que les demostracions de poder aconseguien fidels per l'evidència, però era quelcom forçat, després d'un miracle l'ésser humà en volia un altre, mai en tenia prou. A més, amb els segles li havien sortit molts competidors i encara no sabien destriar el fals del veritable. Encara més, ara la gent no hi creia en miracles, volia raons excoients per demostrar el que és evident a l'ànima humana. El Fill estava decebut amb els humans, encara necessitaven unes crossetes més poderoses que les de la Carme per a caminar per ells mateixos i deixar de banda els prodigis

o raons absolutes.

Com podeu comprendre, quan la Mare de Déu va considerar aquests raonaments, l'eficàcia del miracle va trontollar i ja sabeu que, si una cosa no la fas convençuda, no surt bé, a molt estirar surt a mitges, que és el nostre cas. Aquestes eren les conclusions a què havia arribat la Carme quan percebé un truc a la porta, era el seu germà que li portava el nebot Miquel, de quatre anys, perquè en tingués cura durant la tarda.

Donada la seva limitació física, els entreteniments previstos eren de sobretaula: dibuixar, retallar... En Miquel va anar directe al pot de pintures, així que no va haver-hi altra opció. "Meta", així anomenava ell la tieta Carmeta, "avui vull dibuixar..." i, mentre la Carme acomiadava el seu germà, en Miquel descarregava el seu geni artístic en els fulls de paper reciclat. La Carme s'atansà i començà a observar-lo amb la mirada. Aquell marrec sempre li evocava les emocions més atòmiques, ja que eren menudes i giraven dins del seu ésser. Quan això passava, les mans de la Carme estaven a punt per a les carícies, els llavis a punt de descarregar el corrent dels seus petons i els ulls s'humitejaven de tendresa. En aquest estat la Carme entrava en sintonia amb el seu nebot; veia els seus pensaments i emocions. És clar, cal dir, que s'ajudava del tacte, amb les mans res-

seguia suament els cabells, el perfil de les orelles, el pols a les temples. És com si llegís en Braille les vibracions del menut. Captava els batecs creatius de l'infant i l'increment de temperatura de la pell al pas de cada expressió plàstica...; al cap d'una estona ja podia esclariar que els guixots no eren guixots, sinó sargantanes; els cercles inacabats, ocells; i els puntets, notes de música. És clar que de vegades calia alguna ajuda i preguntar. Com ara on el xiquet omplia el paper de ratlles verdes. "Què fas?", preguntà la Carme, "El cel", respongué en Miquel; "El cel és blau", corregí la Carme. En Miquel, ostensiblement alterat, afegí amb autoritat: "El meu cel és verd".

Un sotrac traspassà la Carme de dalt a baix. Havia profanat l'espai sagrat de l'infant. Havia afirmat com a ver un pur convencionalisme dels adults. La sintonia amb en Miquel s'esvaïa, els dits es tornaven balbs com el suro, ja no percebia les emocions i les sargantanes es desdibuixaven en forma de guixots. Terrible, la Carme no sabia com adreçar-ho quan pronuncià la bestiesa més insòlita: "Au, vine, juguem a pilota". En Miquel se la mirà badant els ulls com taronges: "Tu no pots, ets coixa". La Carme estava descol·locada i ja se sap que en aquestes condicions a una bestiesa en segueix una altra: "Sóc coixa i jugo a la meua manera, com tu, que veus el cel a la teua manera...", va dir amb el pressentiment que tornava a esguerrar-la. En Miquel se la tornà a mirar amb un ulls que imploraven pietat i comprensió, i afegí amb to de retret per la comparació inapropiada: "Sí, però tu podràs caminar si vols; en canvi, el meu cel s'esvaïrà quan jo sigui gran...".

La Carme emmudí. S'empassà saliva mentre les llàgrimes rajaven com colònia damunt dels cabells del Miquel, que seguia abstret amb el seu cel, o en el seu cel, mentre amb els llavis segellaven el perdó amb un petó. Aquella nit d'estiu la Carme no va dormir, contemplava les pampallugues dels estels, que li parlaven i li deien: "Ara és la teua hora, fes la teua part del miracle i camina". L'endemà s'hi posà amb més ganes que mai amb el terapeuta, segura ja de la seva victòria. El miracle ja era complet.

14a Fira de Sta. Llúcia

Pati del Casino del Masnou 6, 7 i 8 de desembre del 2011

PROGRAMACIÓ D'ACTIVITATS

JOAN

Flors i plantes

ARBRES DE NADAL
POINSETIES
GUARNIMENTS
FIGURES DE PESSEBRE
LLUMS

Regalem loteria núm. 15962

Navarra, 100
Tel. 93 555 79 34 el Masnou
www.florsjoan.com

pccoste

**Reparació i venda
de productes
informàtics**

St. Miquel 12 · 93 555 93 27
El Masnou
www.pccoste.com

De tot per a la cuina

el cullerot

www.elcullerot.cat

Dimarts 6

A les 6 de la tarda **LA VELLA LOLA**
Havaneres, amb cremat per a tothom.

Dimecres 7

A les 5.15 de la tarda
Cowboys de CAN MALET - Balls típics

A les 6.15 de la tarda
RAH-MON - Animació infantil

Dijous 8

A les 12 del migdia
EL CULLEROT
Taller gastronòmic, mostra de productes

A les 5.15 de la tarda
Banda del CAGANER - Sarau de Nadal

A les 6.15 de la tarda
CAGATIÓ
Amb xocolatada per als petits

david
pastisser

Mestre Pastisser

93 555 34 75
Navarra, 100 · El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

AT
àngel tona
JOIERS

Fes que el moment sigui
inoblidable

Pere grau, 14
93 555 64 51
El Masnou

De tot per a la cuina

el cullerot

93 540 97 41

CORALS I ESQUIMA DEL MASNOU

Crònica

Per Esteve Pujol i Pons

El títol d'aquesta crònica diu corals, així en plural, perquè van ser dues les que van cantar al Festival de cant coral "Maresme 2011", la Coral Xabec, de Gent del Masnou, i la Coral Polifònica Joia, d'Alella. Aquest concert va tenir lloc a l'església de la Mare de Déu del Pilar, del Masnou, al vespre del dissabte 22 d'octubre i era a benefici de l'Associació Esquima del Masnou, entitat compromesa en la rehabilitació de persones amb malaltia mental i en el suport a les seves famílies.

L'amfitriona de la cantada, la Coral Xabec, va iniciar el concert retent homenatge al compositor i pedagog Francesc Vila i Ginfrer, mort el propassat mes de maig, als 89 anys d'edat, de qui aquesta coral té unes quantes cançons en el repertori i a qui vam tenir oportunitat de

conèixer l'any 2005 en un concert a Sant Esteve Sesrovires. Amb la seva afabilitat es va guanyar la simpatia dels cantaires. Vam cantar, doncs, dos *Nocturnos de la Ventana* (nn.1 i 3) amb lletra de Federico García Lorca i musicats per Francesc Vila. Van seguir-hi quatre Nocturns de W.A.Mozart (nn.1, 2, 3 i 6). Ja veieu que en aquella hora foscant i en els primers vespres frescos de la tardor, hi esqueien bé els nocturns. Dirigia la Montserrat Llagostera i al piano ens acompanyava la Bàrbara Llacay.

A la segona part, la Coral Polifònica Joia, dirigida per Jordi González i amb Josep Buforn al piano, va interpretar sis peces da caire prou variat (sardana, sarsuela, religiosa i música de pel·lícula) amb aquell aire desenfadat i proper que ca-

racteritza aquest conjunt coral. La soprano Anna Guash i el tenor Artur Condeminas van fer els solos. Com és habitual en aquestes trobades de corals, hi va haver un cant comú, en aquesta ocasió el Coro di schiavi ebrei, de l'òpera Nabucco, de Verdi, dirigit per Montserrat Llagostera i acompanyat per Josep Buforn.

Breus parlaments dels representants d'Esquima i de Gent del Masnou van iniciar i cloure aquesta cantada.

Als locals parroquials, un sopar dels de picar va arrodonir en germanor aquesta trobada de cantaires de pobles veïns.

Visca la música!

Exposicions

Fins al 25/11

Col·lectiva de tardor: olis, aquarel·les, dibuixos...

Conferència-projecció

PEDALANT PER GEÒRGIA (EL CAUCAS)

Diumenge 11 de desembre a les 19

Crònica i imatges d'un viatge de gairebé 2.000 quilòmetres amb bicicleta a través de l'estat de Geòrgia, a càrrec de Xavi Tarafa.

Visita al centre geogràfic de Catalunya

Dissabte 12 de novembre

Anirem a Cardona amb cotxes propis, on visitarem les instal·lacions de la muntanya de sal i entrarem a l'extraordinària mina. Després pujarem a la serra de Pinós, per visitar el Santuari de Pinós (s.XIII), des d'on es domina una magnífica panoràmica dels Pirineus a Montserrat. Una petita caminada de 20 minuts ens portarà a la pedra "Rosa del vents", que ens indica el punt del centre geogràfic del nostre país.

Dinarem a l'hostal adjunt al santuari. Per fer la digestió anirem a visitar el poble d'Ardèvol amb una magnífica torre de vigia. Tornada cap al Masnou.

Preu del dinar i visites: socis **26 €** no socis **27 €**

Inscripcions a Gent del Masnou. Places limitades

Laborables: tarda de 6 a 2/4 de 9

Vocalia Recreativa

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Sóc l'amic de les deixalles,
i deixo els carrers ben nets;
amb les coses que em regalen
enriquiria un poblet.

Resposta: **l'escompart**

PETITS ENCANTS DE GENT DEL MASNOU, A BENEFICI DE DISMA

DIUMENGE 13 DE NOVEMBRE DE 2011

DE 10 A 14. C/ PRAT DE LA RIBA,
CANTONADA DR. AGELL.

La recaptació serà lliurada a DISMA

**Us agraïm per endavant la col·laboració
i generositat**

"DIUMENGE AMB LLETRES"

GRUP RAUXA DE GENT DEL MASNOU

VETLLADA ARTÍSTICA, LITERÀRIA, MUSICAL.

DIUM. 27 DE NOVEMBRE A LES 7 DE LA TARDA

ENTRADA GRATUÏTA

Txi Kung

A Gent del Masnou
Tots els dimarts
de 6:30 a 7:30
Curset trimestral

Preu: socis 50 €.
no socis 60 €.

Informació i inscripcions:
Vocalia recreativa
Gent del Masnou
laborable de 18 a 20.

LA GESTIÓ DE L'ESTRES I EL TXI KUNG

Per Remei Sendrós

Sovint ens passa el dia i en prou feines hem tingut temps de fer les coses que "tenim" que fer i ens en adonem de que hem renunciat a les que "necessitem" fer. Ens aixequem cansats, tenim tensió muscular, sentim un nus a l'estómac, ens atabalem facilment...

Sabem com actua i reacciona el cos perquè ens sentim d'aquesta forma? Què passa quan tenim ansietat? Quan ens quedem enganxats en un pensament? Quan no podem dormir perquè estem preocupats?

El Txi kung ens aporta eines per relaxar-nos, ens permet descarregar la tensió emocional, a aquietar la ment. Es un exercici que ens ajuda a respondre de forma diferent a la tensió de l'entorn i de l'estrés.

Amb la seva pràctica recuperem la vitalitat, aprenem a relaxar-nos, a millorar la coordinació, la ment està més clara, tenim més flexibilitat i en definitiva gaudim de millor salut.

Arran de sòl

Per Pledebuit

Encara que sigui un quisso, també lleigeixo sobre els meus ancestrals enemics, els gats. L'altre dia llegia el conte *Els aristogats*, que es refereix a una mena de gats aristocràtics.

I vaig pensar: I ara, què diu aquest! Què fa comparant els gats amb la vella i rànica aristocràcia?

Vaig deixar el llibre mig empenyat i vaig sortir a fer un tomb, a veure si em treia les teranyines del terrat. Però mentre anava fent via, anava observant a tots els qui em creuava i tot d'una vaig pensar: Què es creu aquest (l'autor del conte), que només els gats es pensen ser aristòcrates? I vaig arribar a la conclusió que no anava desencaminat, tot i que no sols els gats podien ser aristòcrates de pa sucant amb oli, i no parlo d'animals, bé d'animals sí, però diguem-ne racionals, ja que hi ha persones que s'ho pensen que tenen la sang blava, i van amb aires de marquès florit que Déu n'hi do!

Així és com, a còpia d'observació, vaig veure que n'hi ha per a tots els gustos. Miraré de descriure-us-en alguns.

Hi ha l'aristocràcia del diari. Aquests són els qui, quan vénen de comprar el seu diari, el porten agafat de forma que en llueixi la capçalera, com per dir: Veus, jo sóc d'aquest. Això es veu que els omple. Els infla el pit. Per sort no tothom que el porta pel carrer és d'aquest grup, no. N'hi ha que simplement el porten i prou.

Hi ha l'aristocràcia de la feina. Però no l'he observada en gent que, com passa avui dia, tingui la feina a l'encant. Ho he vist sobretot en la branca de treballadors que no tenen por de perdre-la, com els funcionaris (no tots per sort). Els qui es creuen ser de *rancio abolengo*, van trepitjant fort i mirant per sobre l'espatlla, encara que siguin un nap-buf.

Hi ha l'aristocràcia dels uniformats. Però no uniformes com de serveis de neteja, ni aquells d'uniforme, com és el *traje*, per tenir algun càrrec, no; els qui vull dir són d'alguns (també per sort no tots) dels de serveis d'ordre i també d'aquells que estan en portes d'hotels, que semblen almiralls. Hi ha guàrdia que es veu que, quan porta la pipa i la porra a la cintura, va tibant com un rave. Els altres, els porters almirallats, aquests també el miren des de la seva alçada com si fossin una merda.

Hi ha l'aristocràcia que en diríem de les dames *estropajosas*. Són certes dones que pots veure passant-se mitja tarda (o tota) a la terrassa d'un bar, prenent qualsevol cosa, i xerrant molt (poca *birosca* deixen). El seu aire vers els altres és altiu, distant, com si no fossin res per a elles.

I la vella aristocràcia? La de la sang, aquesta ja ni piula, a la *villa y corte* potser sí, però per les nostres latituds es veu que ja no té esma de dir ni piu. Aquesta és la que, vinguda a menys, deia que la seva *alcurnia* no li permetia tancar portes.

Apa, ja us he donat prou la tabarra. Bup, bup.

La cuina de l'Antònia

el Cullerot

MAGDALENES CASOLANES

Ingredients:

- 2 ous sencers, 200 gr de sucre, 250 gr de farina**
1 sobre de llevat Royal, 6 cullerades de llet,
10 cullerades d'oli, raspadura de pell de llimona

Elaboració:

1. Primer barregem els ous amb el sucre.
2. En un bol de pastisseria ho ajuntem tot, els ous ja batuts anteriorment, la farina, el llevat, les 6 cullerades de llet i les 10 d'oli.
3. Ho batem ben fort perquè no hi quedin grumolls; i obtenim una massa ben homogènia.
4. Preescalfem el forn a 180°
5. Aboquem la massa en els diferents motlles que tinguem i ja ho podem posar al forn durant uns 20 minuts fins que vegem que les magdalenes comencen a torrar-se.

Aquesta és la nostra recepta base, a partir d'aquí... la imaginació al poder!

Podem afegir a la massa panses, trossets de xocolata, pinyons... i proveu amb pastanaga ratllada, queda boníssim!

Apa, a veure què us atreviu a afegir-hi!
Ja ens ho deixareu tastar!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Conferència-Col·loqui:

Custòdia compartida.

La mediació familiar en la resolució de conflictes.

Ponents: **Concepció Sánchez i Olea**, advocada; **Gabriela González-Cremona**, advocada.

Segona planta de Can Malet. Dissabte 26 de novembre de 2011 a les 18

Organitza Grup Fills. Recerca en educació i salut.

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i venda

**de pisos, cases i rústiques. Propietat
horizontal. Assessoria jurídica**

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou

93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: **finquespuig.net**

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

A T

àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat d' carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta.

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

XIII TROBADA DE PLAQUES DE CAVA DEL MASNOU

DIUMENGE 27 DE NOVEMBRE DEL 2011
C/ DE PERE GRAU, DE 10 A 14 H

Nova placa de Vaixells del Masnou del 1800
(12a placa de vaixells)

Informació i reserva de taules:

Tel.: 93 555 46 58 · 93 555 04 52

(places limitades)

Sorteig de lots de cava i de pastisseria

Aparcament al port esportiu

Activitat complementària:

Visita guiada al

Museu Municipal de Nàutica

Per a inscripcions o més informació:

Ajuntament del Masnou

Unitat de Promoció Econòmica

Tel.: 93 557 17 65 (inscripció gratuïta)

Si fa mal temps, la trobada es farà al gimnàs del col·legi de les Escolàpies (c/ de Tomàs Vives)

Ho organitza:

**GENT
DEL MASNOU**

Hi col·laboren:

Ajuntament

del Masnou

**A.C.P.
Baga**

**CPC
Catalunya**

**NOVETATS PRADELL
MARIA
PRADELL**

Caixa Renedes